

SCENE 1. PÅ KUNSTUDSTILLINGEN

Forår. Midt på dagen.

Kunstudstilling i flere rum, med bænke og stole.

Johannes, Cordelia, Edvard, dørvagt, udstillingsgæster; voksne, familier med børn, unge mænd og unge piger.

Scenen er præget af forårsstemning, (nervøs) ventetid, forventning, udspekulerethed, og at se og blive set.

På en livlig kunstudstilling med mange mennesker, heriblandt mange unge piger, hvor de besøgende ikke kun interesserer sig for kunsten, men også hinanden, sidder en mageligt afslappet, skødesløst elegant klædt Johannes Forføreren på en bænk midt i en af udstillingens store rum.

Han kigger på kunstværkerne – og efter de unge piger. Han mestrer at være opmærksom, så det føles.

Han sidder med en notesbog – en dagbog – i hånden. Siderne i den er blanke. Han er klar til at skrive i den.

Med sig i en taske har han tre andre dagbøger, der hver især indeholder en fortælling om en forførelse. Han tager de tre dagbøger, bladrer i dem og genoplever i erindringen forførelserne af de tre piger.

Men mest af alt glæder han sig til en ny forførelshistorie, som han regner med, netop nu på kunstudstillingen, vil tage sin begyndelse.

Johannes er på kunstudstillingen for at finde ud af hvordan den unge pige ser ud, som han dagen før ikke fik set, men kun hørte, idet hun til en ung mand siger: “Mød mig i morgen på kunstudstillingen klokken ét.”

Johannes holder et afslappet, men alligevel vågent øje med indgangen til kunstudstillingen, hvor billetmanden med det røde tøj er travlt optaget af at lukke gæster ind til udstillingen.

Klokken nærmer sig ét. Den går over ét. Johannes holder øje med indgangen, men han kan sta-

dig ikke få øje på den unge pige, som han ikke ved, hvordan ser ud, men som han regner med, at han finder frem til ud fra hendes adfærd.

Pludselig kommer der en smuk ung pige med strålende øjne ilende. Hun ser ud til at være for sent på den. Hun er så befippet, at hun glemmer at give dørmændene i det røde tøj billetten. Det må være hende, tænker Johannes.

Den unge pige haster gennem kunstudstillingen for at finde den unge mand, som hun skal møde. Hun passerer Johannes flere gange, der stadig sidder mageligt afslappet på bænken og holder øje med hende og af og til kigger på kunstværkerne.

Johannes følger ugenert efter den unge pige. Han kontakter hende og siger, at han har bemærket, at hun haster rundt i udstillingen, og at han i al venlighed vil gøre hende opmærksom på, at udstillingen har endnu ét rum – som han peger hen imod – som hun endnu ikke har været inde i.

Den unge pige nejer genert for Johannes, der bukker let. Han sætter sig igen. Han ser på